

oštrouman promatrač teološke stvarnosti i njezina utjecaja na crkveni život, te odvažan ljubitelj istine. Premda on nije ni prvi ni zadnji kritičar de Lubacovih, Rahnerovih i Maritainovih pozicija (usp. na pr. studiju dekana teološkog fakulteta na Lateranumu prof. B. Gherardinija *Naturale e Soprannaturale*, u *Divinitas*, 2. 1975. str. 151, 156—157 s bilješkom 54., kojom oštro kritizira spomenute pisce i zahvaljuje Siriju što je pretresao pozicije de Lubaca, Rahnera i Maritaina, kao i filozofu C. Fabrou da je opširno dokazao djelom *La Svolta Antropologica di Karl Rahner*, Milano, 1974, kako je Rahner odstupio od tradicionalnog naučavanja i time ga izobličio), ipak je velika njegova zasluga što je smogao odvažnosti da kao visoki član crkvene hijerarhije započne ozbiljni dijalog s teolozima: osobno je pristupio njihovim spisima i pokušao im dokazati nelogičnost i loše posljedice za vjeru i moral. Zbog te iskrenosti svaki teolog, kojemu je stalo do istine, mora mu biti neobično zahvalan jer je ponovno uveo u život Crkve nešto što se je, na žalost, zaboravilo, naime, da treba potrebne strpljivosti za čitanje teoloških djela i kršćanske i apostolske odvažnosti da se otvoreno pokaže, kada to treba pokazati, ikuda one vode, a ne samo da se javno i potajno optužuje teologe zbog njihova razornog djelovanja i to općenitim riječima. Jasno je da se partneri ovog dijaloga ne mogu oglušiti na izlaganja svoga subesjednika, jer im u stvari ruši ili barem stavlja u pitanje veliki dio, osobito Rahnerova, životnoga djela, i to iz ljubavi prema Istini, Crkvi i učenicima. Na koncu, ne manja važnost Sirijeve knjige stoji i u tome, da je jasno uočio nedoglednu opasnost od krivo shvaćenog odnosa između naravi i nadnaravi za kršćanski život, i snažno naglasio potrebu Tradicije u teologiji, na koju se danas gotovo više nitko ne obazire, a bez koje nema katoličke teologije i egzegeze.

TRAŽILA SAM...

S a n d r a

Trčala sam livadama
i tražila — sebe.
Tražila sam svoj mir koji mi je nekada
davno nestao.
Tražila sam svoj nestašni osmijeh
u glavici svakoga cvijeta.
Tražila sam svoj vedri pogled
na svakom listu.
Željela sam čuti ponovo svoj glas
kako ga nosi ljudi vjetar...

A nisam našla ništa,
i nisam čula ništa.